

**Til Folketinget.
Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.**

**Fødevarerudvalgets medlemmer
vedr. L 124. overdragelige opdrætsrettigheder**

Sags nr.: 1874/114969

Den 4/5 2005 kl. 15.38 modtog vi en elektronisk udgave af ministerens svar til Folketinget. Dvs. at ministeriet har haft mindre end en arbejdsdag til at svare på udvalgets spørgsmål og dette hastværk kommer tydeligt til udtryk i svarene. Disse meget komplekse juridiske problemstillinger, som netop privatiseringer af naturrettigheder medfører, er der ikke blevet tid til at få taget hensyn til.

Hvis L 124 er et eksempel på, hvorledes fiskerilovgivningen, herunder privatiseringen af ressourcer og rettigheder, bliver til under denne regering, så illustrerer det på uhyggelig vis det kaos der råder i hele fiskeriforvaltningen i dag. Der er ikke andre grunde til L 124 end de rent politiske og de deraf følgende politiske usikkerheder en ny regering og miljøpolitik kan føre med sig. Og dertil kan lægges de løfter ministeren, på forventet efterbevilling fra Folketinget, har givet muslingerhvervet på Limfjorden.

Fakta er jo, at alle anlæg kræver en konkret tilladelse, også i dag. At der skal udformes regler, hvor det er bl.a. er "hensigten" at tidsbegrænse rettigheder, er den gummiparagraf den er tænkt som. Den lære må alle have draget af den massive kapitalisering der foregår af ressourcerne i det pelagiske fiskeri i dag, under regeringens "tidsbegrænsningsbegreb".

Vi må konstatere, at mht. ophævelsen af § 68, som er vores vigtigste anke, ønsker ministeren simpelthen ikke at svare på de spørgsmål dette forslag rejser. Inden for alle andre erhvervsområder, forligger der en konkret vurdering fra et fagministerium og et miljøministerium. Man bør ikke blot kunne regelforenkle ved at lægge hele ansvaret i miljøministeriet. Det er meget vigtigt for miljøpolitikken, gennemsækelighed og retssikkerhed, at fagministeriet, i dette tilfælde Fødevarerministeriet, også gør sig den ulempe, at miljøvurderer de produktionsaktiviteter som de har ansvaret for. På det område har Danmark ligget i front i mange år og vi har sikkert også forpligtet os internationalt på en tværministeriel miljøpolitik.

At vi bruger konkrete eksempler fra bl.a. Norge er relevant. Og under normale politiske forhold, ville enhver ansvarlig lovgiver indhente oplysninger, også fra nabolande som har indhøstet erfaringer på privatiseringsområdet inden for fiskerierhvervet. I Norge imødeses store erstatninger og allerede i dag køber kommuner kostbare rettigheder og kvoter fra det privatiserede fiskeri, for at sikre deres kystfiskere et erhverv i deres kommuner. Noget lignende kendes i Danmark, hvor amter i dag køber dambrug, for at kunne opfylde de ovenfra kommende nye krav til vandkvaliteten i de danske vandløb. Her havde samfundet givet dambrugene en ret til vandet, men dog ikke en privatisering i ejendomsrettelig forstand og alligevel skal der efter en juridisk vurdering betales store erstatninger til dambrugene for at kunne opfylde disse nye krav til vandkvaliteten.

Ministeriet kan derfor ikke blot afvise denne kritik af lovforslaget med ”Det kan jeg ikke se”. Faktat er, at det er meget vanskeligere og på alle områder forbundet med større omkostninger, at ophæve private end de fælles rettigheder.

En juridisk/økonomisk vurdering af L 124, er nødvendigt, hvis ikke der indføres en paragraf som gør modtagerne af disse rettigheder klart, at der under ingen omstændigheder, i forbindelse med inddragelser af de overdragelige opdrætsrettigheder, kan udbetales erstatninger i fremtiden. En sådan vurdering vil vise, at loven sandsynligvis vil afføde erstatninger og at det vil tage meget længere tid (flere år) at få inddraget en eventuel naturødelæggende privat rettighed end en lånt rettighed. Ingen ansvarlig myndighed kan forudse alle aspekter af de tilladelser de giver i dag og derfor må lovgivningen nødvendigvis tage højde for fremtidens viden og deraf følgende politiske beslutninger.

Ministeren vil ikke indføre en sådan paragraf i L 124 og det er der en meget enkel forklaring på. Det kan ministeren ikke, for så mister L 124 hele dets indhold, og dermed bryder ministeren endnu engang et løfte til fiskerierhvervet.

I denne sag må Folketinget ikke glemme, at gennemføres denne lov, så følger umiddelbart efter resten af privatiseringsloven fra efteråret 2004, hvor det vilde og skrabende muslingefiskeri også skulle privatiseres. Den lov ligger, sammen med de nybyggede muslingfartøjer og afventer denne dellovs videre skæbne i Folketinget.

I Levende Hav mener vi nu, at have gjort vores vedtægtsbestemte pligt i forholdet til L 124, da vi desværre kan konstatere og sikkert også må acceptere - **at love der fundamentalt ændrer i fiskerierhverves status, fra at være et erhverv som står til regnskab for det fællesskab og den natur de forvalter, til nu at være et erhverv, hvor det er fællesskabet som i fremtiden må og skal respektere den private ejendomsret** – helt åbenbart under dette Folketing og regering, kan gennemføres uden nogen forudgående offentlig debat og de dertil nødvendige juridiske og økonomiske analyser.

De manglende svar viser, at ministeren lader hånt om folkestyret og at han nok har sikret sig et politisk flertal for L 124. Det er på en og samme tid demokratiets spilleregler og folkestyrets fallit.

For Levende Hav
Kurt Bertelsen Christensen
Ferring Strand den 6/5 2005